

Pogovor z Igorjem Juričem o Veliki tekaški knjigi

RADIO KOPER, 20.11.2013, DOPOLDANSKI GOST, 11.38

NATAŠA BENČIČ: Pa smo si zaželeli eno malo bolj ritmično melodijo ob 11 in 38 minut. Morda bi se ta ritem dalo celo teči. To bi znal povedati Igor Jurič, novinar, kolega v naši RTV hiši, ki dela v zunanjepolitični redakciji TV Slovenija. Zdaj je naš gost, nekoč je bil dopisnik RTV Slovenije iz Berlina. S kamero je za različne oddaje prepotoval pol sveta, vodil je tudi osrednji televizijski dnevnik. Svoje delo ima zelo rad in čeprav je študiral in diplomiral geografijo in nemški jezik tega ne počne. Oboje pride prav, kruh pa si oba služi v isti hiši in ker sva že dolgo tudi prijatelja se ne bova vikala. Pa to se, kajne Igor, med zaposlenimi v isti hiši niti ne spodobi?

IGOR JURIČ: Ne mislim, da ne, pa dejansko kolegi se bolj ali manj vsi tikamo.

BENČIČ: Res je. Igor Jurič je nedavno prevedel, **Založba Sanje** pa je izdala izjemno knjigo, ki navdušuje tekače, ki tek obvladajo in tiste, ki se tega šele lotevajo. Velika tekaška knjiga, delo najboljšega nemškega maratonca in cenjenega tekaškega trenerja Herberta Steffnyja je zdaj končno prevedena tudi v slovenščino in to je storil Igor Jurič. Igor, me veseli, da si, ne prvič sicer na Radiu Koper, ampak dobesedno prvič pred našim mikrofonom. Boš preživel brez kamere?

JURIČ: Bom in pa tudi mene veseli, da sem prvič pred mikrofonom na Radiu Koper, tako da hvala lepa za povabilo.

BENČIČ: Veš kako pravimo, ne, vi na televiziji morate biti tudi lepi, za nas radijce pa je dovolj, če smo pametni.

JURIČ: Ja poznam ta rek in ja dejansko je škoda, da me poslušalci ne vidijo.

BENČIČ: Berlin te je močno zaznamoval, seveda v tistih letih, ko si bil tam kot dopisnik RTV-ja. Takrat si mesto tudi zelo zelo vzljubil in tja se pogosto vračaš, tudi z družino, in ko si pred nekaj leti spet enkrat brskal med knjigami v kakšni od tvojih priljubljenih knjigarn si naletel na tole več kot 400 strani težko bukvo. Zakaj ji praviš bukva, zaradi teže?

JURIČ: Ja, dejansko zaradi teže, ker 400 strani si lahko vsak predstavlja kakšna debelina knjige je in zaradi tega mi je dejansko tudi padla v oči na polici v eni največjih, morda celo največji knjigarni v Berlinu, ki je v bližini tam kjer smo v tistem obdobju, berlinskem živeli in mi je bil to neke vrste, v narekovajih, svetišče v katerega sem že takrat v tistih časih rad zahajal, ker je v več nadstropjih, polno knjig, CD-jev z glasbo in to duši veliko pomeni. In enkrat, ko sem bil na obisku v Berlinu, to je bilo pred štirimi leti in vedno zaidem tudi na oddelek s temi športnimi knjigami, ker šport me pač zanima in mi je padla v oči prav zaradi te debeline, vzel sem jo v roke, začel listat in že na prvi pogled je naredila dober vtis name, zato sem jo vzel domov in potem, ko sem jaz doma začel dejansko pa tudi prebirat sem ugotovil, da sem dejansko kupil res kvalitetno tekaško knjigo.

BENČIČ: Te literature je ogromno in pravijo, da je ta med več kot 600 sorodnimi naslovi izjemna uspešnica.

JURIČ: Ja absolutno, te literature je ogromno, zlasti v državah zahodne Evrope, Ameriki, ker je bil pač tek tam popularen že pred 10, 20 leti, v Sloveniji to recimo, ta trend opažam nekje zadnjih slabih 10 let ta razcvet ali pa morda še celo kakšno leto manj. Uspešnica pa mislim, da je iz enega preprostega razloga, ki je tudi mene prepričal, da je knjiga zelo celovita. Pogosto dobimo literaturo, ki je osredotočena neko poglavje, dve ali tri, povezane s tekom, ostalega pa se dotakne zelo na hitro, na kratko. Tukaj pa dejansko je stvar, lahko rečem, kot jo tudi Nemci so poimenovali, biblija, dejansko od A do Ž ali če hočemo po nemški abecedi do Y. Dejansko vse teme, ki jih mora nek tekač, govorim zdaj predvsem o rekreativcih, mora poznati in obdelano je izredno sistematično.

BENČIČ: Se pravi je to tisto kar jo ločuje od drugih?

JURIČ: Absolutno. Ker jaz sem prebral kar nekaj knjig, vse sicer iz tega anglosaksonskega sveta, to je bila knjiga, ki sem jo prebral v nemščini tekaška in vsaj tisto kar sem prej prebiral me ni tako prepričalo. So seveda tudi druge dokaj kvalitetne knjige, vendar ta me je ravno s tem svojim obsegom in kvaliteto, se pravi od A do Ž in zelo razumljiv jezik je. To ni nek zapleten strokovni jezik nekega zelo strokovnega trenerja kar Steffny sicer je seveda, vendar je napisano v takem jeziku ...

BENČIČ: Da je bližje vsakomur, ne?

JURIČ: Tako ne in skoraj bereš kot zgodbo. Nek priročnik, ki ga je treba preštudirat.

BENČIČ: Ja in lažje prebereš.

JURIČ: Absolutno.

BENČIČ: Povej nam nekaj o avtorju Herbertu Steffnyju. On je očitno garancija za kakovost, ne?

JURIČ: Ja jaz, če po pravici povem dokler nisem te knjige srečal, ga nisem niti poznal. Potem sem seveda prebral precej stvari o njem, stric Google danes pove marsikaj.

BENČIČ: Veliko pove, še tisto kar nismo vedeli o nas samih.

JURIČ: Tako ja, marsikaj lahko odkriješ o samem sebi. On je bil tam nekje v 80-ih, 90-ih letih prejšnjega stoletja izredno uspešen maratonski tekač, eden najboljših v Evropi, zmagovalac tudi številnih maratonov v tujini, v Ameriki in potem, ko je pa prišel iz tega svojega najboljšega tekmovalnega, profesionalnega tekmovalnega obdobja se je pa začel ukvarjati s tem rekreativnim tekom, se pravi okrog sebe je nabral razne tekaške skupine, jih začel trenirati in v tej knjigi se vidi, ne, je združil dve svoji ljubezni. Se pravi tek, ki mu je bil v določenem obdobju tudi sredstvo za preživljanje, pa mislim, da tudi zdaj in pa njegova izobrazba. On je diplomiran biolog. Se pravi je imel tudi to strokovno znanje, tako da ko bereš knjigo imaš v knjigi tudi poglavja, kjer recimo on obravnava prehrano, presnovo, biokemične procese v telesu, skratka precej težke v narekovajih za nekega povprečnega bralca, vsebine, ki so pa so razložene na tak način, da jih lahko razume res vsak.

BENČIČ: Pa še tretja ljubezen, tista do pisanja.

JURIČ: Absolutno.

BENČIČ: Ker napisati nekaj preprosto je, se mi zdi ena največjih umetnosti. Ti si se prevajanja lotil sprva najprej zato, da bi s knjigo pomagal svojim radovednim pa vendar ne nemško govorečim prijateljem in nekako je knjiga in ti tvoji prevodi začela sčasoma postajati projekt, če lahko uporabim ta izraz. Na kateri stopnji tega, takrat še dobredelnega dela, ko si to počel za svoje znance in prijatelje, si nekako ugotovil, da bi imelo smisel iti korak dlje?

JURIČ: No to kar si omenila, projekt, jaz bi morda rekel celo malo karikirano, moj tretji otrok, v bistvu je začela nekako v tem stilu rasti kot raste otrok. Začelo se je s tem, da so me kolegi, ki sem jim razložil, da imam super knjigo po kateri treniram in ker pač niso znali nemškega jezika so me prosili, da jim kakšne par strani prevedem. Potem se je tega nabralo, materiala nekaj več in na določeni točki sem prišel na idejo, da glede na to, da v Sloveniji res ne poznam tako celovite tekaške knjige, ki bi bila zlasti uporabna za nas rekreativne tekače, da morda ne bi bilo slabo, da bi se pa bolj resno tega projekta lotil. Prišel sem v stik z nemško založbo, oni so mi pač razložili, da ni možno, da jaz to kot zasebnim počnem in sem začel iskati založbo v Sloveniji, ki bi bila zainteresirana za tovrstni projekt, dobil sem stik z **Založbo Sanje** in po dveh pogovorih jih je stvar začela zanimat.

BENČIČ: Ste se našli?

JURIČ: Ja in sem jim v bistvu zelo hvaležen, da so našli posluš za tovrstno literaturo in potem je trajalo, mislim da vse skupaj približno slabi dve leti, da sem knjigo prevedel. Seveda nisem jo prevajal vsak dan, pa še to, avtor Steffny, s katerim sva preko mailov v stiku mi je povedal, da to knjigo on stalno obnavlja, dopolnjuje in ravno v tistem obdobju, ko sem prevajal tisto knjigo, ki sem jo kupil v Nemčiji ...

BENČIČ: Je bilo že kaj svežega in novega.

JURIČ: Tako, je dodal še 50 novih strani.

BENČIČ: Je postala še debelejša.

JURIČ: Ja in je potrebno še nekaj več dodatnega časa, da smo se skupaj prevedli.

BENČIČ: Res biblija, ne.

JURIČ: Dejansko.

BENČIČ: Igor, ti tečeš že vsaj 30 let, začel si kar tudi poveš v kakšnih intervjujih, ki si jih je zdaj kar veliko sledilo okrog predstavitev te knjige. V tistih časih, ko je bilo biti tekač čudno, bili ste čudaki, kmetje so za vami kričali pridite pomagat, če ne veste kaj bi počeli ko tečete po travnikih in poljih, danes pa je pravzaprav čudak tisti, ki ne teče. Zelo veliko se je spremenilo v minulih letih v odnosu do tega, morda najcenejše in zagotovo ene najbolj zdravih oblik rekreacije? Kaj vse se je spremenilo?

JURIČ: To kar si že omenila, odnos do tega absolutno. Če pomislim kar si ravnokar dejala pred 30 leti je bil tekač dejansko čudak, zlasti če si prihajal iz nekega manjšega kraja tako kot jaz. Zdaj v teh, sploh se mi zdi zadnjih 10 letih ob moji vrnitvi z dopisniškega mesta v Berlinu opažam, da je v Sloveniji to dejansko boom in priznam, da če sem bil pri nekaterih drugih športnih boomih do tega zelo skeptičen, ne vem pri tenisu, pri golfu in podobnih nekaterih zadevah, me tukaj izredno veseli. Ker dejansko zdaj pa teče že tako rekoč vsak. Govorim tako o starostnih skupinah, kot tudi glede na spol in to me veseli iz preprostega razloga, ker mislim da človek rabi gibanje. Moderni človek rabi gibanje, naši starši, stari starši so še vsi fizično imeli veliko fizičnega dela, mi smo zelo zasedeni zaradi narave našega dela in dejansko človek potrebuje nekaj takega kot je tek. Tek sam po sebi je najbolj naravno gibanje in se ga da početi kadarkoli in kjerkoli.

BENČIČ: Tudi ti si del knjige obrazov, če govoriš čisto konkretno o spletnih omrežjih ti tudi seveda znan obraz Televizije Slovenija in zdaj poslušajva Knjigo obrazov Gala Gjurina, ki si si jo izbral za današnjo glasbeno spremljavo. (glasba) Tako smo slišali tole Knjigo obrazov. Igor Jurič je naš gost in govori o veliki knjigi o teku, ki jo je prevedel, oziroma veliki tekaški knjigi. Igor, kaj človek vse potrebuje, da začne teči, samo superge verjetno niso dovolj, pa čeprav ponekod tečejo celo bosí.

JURIČ: Ja, absolutno tečejo recimo v Afriki ali pa ne vem v Ameriki domačini bosí, pač žal nimajo materialnih pogojev za to, da bi bili obuti. Ta vrsta teka se tudi pri nas, v zadnjem času precej razvija, je precej popularna, tako da imamo tudi bosonoge tekače. Je posebno gibanje celo tekaško. Drugače pa mi običajno rekreativci pa seveda v prvi vrsti superge, predno pa kupiš superge pa seveda rabiš voljo, za to, da se sploh pripraviš, da boš tekel, ker marsikomu se tek zdi ena najbolj groznih in dolgočasnih zadev na svetu, ker ima tak spomin še iz osnovne ali srednje šole, ko je moral enkrat na leto običajno preteči kar se je le dalo hitro 600 metrov in seveda otroci tečejo z vsem srcem, z vso dušo na polno in ker prej ne trenirajo jih učitelji ne pripravljajo za to, da bi tako razdaljo pretekli, se jim seveda tek zagabi.

BENČIČ: To je ena od napak, ne?

JURIČ: To je gotovo ena od velikih napak našega sistema celo šolskega po moje in seveda, če ti nekdo že v otroških letih ubije voljo do tega športa, se ga potem v zrelejših ali pa kasnejših letih veliko težje lotiš, zato je potem pred supergami še močna volja potrebna.

BENČIČ: Močna volja. Kamorkoli je tebe zanesla pot, bodisi zasebno, kajti kot diplomirani geograf, ki so vedno rad potoval, bodisi službeno seveda kot zunanjepolitični novinar si prepotoval pol sveta in zagotovo tudi kakšne bistveno manj turistične destinacije, ne takšne kjer bi človek dopustoval. Povsod si tekel, vedno neseš s seboj tisto minimalno opremo, ne?

JURIČ: To pa drži in ker že prej sem enkrat omenil, da mi tek izredno veliko pomeni za samo sprostitev, za dušo, za srce in hvala bogu je to tak šport, da imaš lahko opremo vedno s sabo in tudi na službenih poteh nenazadnje rabiš zvečer, da se malo sprostiš ali pa če je tako, zjutraj, tako da sem imel superge in tekaški dres vedno s sabo, pa naj bi to na Tajskem, Južnoafriški republiki ali celo, kot si že omenila, najbolj atraktivna turistična destinacija, Afganistan, tudi tam sem tekel, sicer med ...

BENČIČ: Po minskih poljih.

JURIČ: ... ne med, po minskih poljih, niti ne po vaseh med domačini, ker to bi bilo pa vseeno malo prehudo.

BENČIČ: Okrog hotela verjetno?

JURIČ: Ja predvsem okrog baze, oziroma pravzaprav še natančneje znotraj vojaške baze, ker tam ko te imajo enkrat službeno na poti te ne spustijo izpod nadzora, zato smo to počeli v bazah, ampak da pa se.

BENČIČ: Da pa se. Ti tečeš vsaj trikrat tedensko, ob precej različnih urah dneva ali pa večera. Veva, da služba na RTV-ju ne sodi med razvedrilne in najbolj lahkotne, tako da človek potrebuje sprostitev. Kaj misliš, ko tečeš Igor?

JURIČ: Zelo odvisno kakšne cilje imam pred sabo. Če se recimo pripravljam na ljubljanski maraton in potem, ali pa kak drugo tekmovanje in delam po tem programu iz Velike tekaške knjige, potem takrat pri teh hitrejših enotah teka ne razmišljam kaj veliko. Takrat delata samo srce pa pljuča. Ko pa grem na, ne vem zvečer ob devetih, ko pridem iz službe, ko se dan nekje končuje, teči v nekem zmernem ritmu, pa razmišljam o vsem živem.

BENČIČ: Si že našel kakšno rešitev kdaj med tekom?

JURIČ: Tudi. Ogromno idej. Včasih grem teči tudi, če imam pred sabo oddajo in niti ne vem kako bi se, prvič katere teme bi se lotil, drugič kako bi se je lotil.

BENČIČ: Kaj bi vprašal, ne?

JURIČ: Tako in grem teči in običajno v tiste pol ure, 45 minutah skoraj gotovo najdem rešitev. Poleg tega tudi v trenutkih recimo, ko ti je težko, lahko predelaš dan ali pa tiste dogodke, ki te težijo in običajno je ta sreča na koncu teka, če je res neka težava, ki te tare, nehote običajno jaz pospešim korak, ne da bi se tega zavedal ali pa načrtoval. Seveda si potem na koncu bolj utrujen, ampak ko se stuširaš so tisti endorfini v tebi in je občutek bistveno manj tragičen po teku kot pa morda ...

BENČIČ: Kot pred njim, ne?

JURIČ: ... pred njim.

BENČIČ: Ti si pretekel pet maratonov z različnimi rezultati seveda, ampak najverjetneje je najpomembnejši prav tisti, kjer si morda imel najslabši čas, je pa zagotovo pomenil največjo zmago, tvojo osebno največjo zmago, to je berlinski maraton, ki si ga pretekel le nekaj mesecev potem, ko se je zaključila tvoja kemoterapija, ko si raka odgnal in dokazal, da boš vedno tekač na dolge proge, kajne?

JURIČ: Ja to je gotovo moja največja zmaga in najboljši maraton, čeprav po času še vedno najslabši.

BENČIČ: To sploh ni pomembno.

JURIČ: Ampak tega maratona dejansko ne bom pozabil nikoli. Na njem sem tudi natrpel, se pravi zadnjih 10 kilometrov recimo, tisto je bilo že precej, niti ni bilo že več podobno pravemu teku.

BENČIČ: Je bila bolj hoja.

JURIČ: Pretežni del hoja, krči, spraševanje o tem nezazadnje ali bi sploh še nadaljeval, ampak ena odlika mislim, da vseh, ki se lotijo tekov na dolge proge, tudi če prej tega niso imeli, si potem privzgojijo to trmo, vztrajnost in seveda ta občutek, da tudi takrat, ko boli in res boli, vedno obstaja še nekaj rezerve. Nikoli s to bolečino ne prideš do konca, vedno obstajajo pri človeku še vedno neke rezerve, nikoli s to bolečino ne prideš do konca, vedno obstaja pri človeku še nekaj rezerve in to se mi zdi, da je izredno pomembna izkušnja tudi za naše vsakdanje življenje. Jaz, moje tako življenjsko vodilo ali pa eno od življenjskih vodil je, nikoli ne odnehaj dokler si živ in migaš in to ti tek da.

BENČIČ: Zelo, zelo podobno je nedavno prav v tem studiu, prav tam kjer ti zdaj sediš, govorila ultra maratonka iz Nove Gorice Sonja Leskovar, ki je bila naša mesečna osebnost Primorske in je s tekom objela Slovenijo, pretekla je 700 kilometrov po naši domovini in je prav o tej rezervi, še vedno zmorem, me boli, ampak imam še malo rezerve, zmorem, če hočem. Igor ti mene že kar dolgo poznaš in veš o meni marsikaj, ne bova nikogar niti utrujala, niti zabavala s podrobnostmi, ampak seveda rada povem, da zelo rada hodim, še posebej s psom, me pa tek ni nikoli zelo zagrabil. Kako bi recimo en tak zavrt tekaški primerek kot sem jaz prepričal, da prebere to knjigo in začne teči.

JURIČ: No najprej sem seveda vesel, da te že tako dolgo poznam in da sva prijatelja.

BENČIČ: Hvala.

JURIČ: Druga stvar, ko že sprašuješ kako bi zavrtega hodca premaknil na eno prestavo višje, iz četrte reciva v peto prestavo. Najprej morda res, da si vzame v roke to knjigo, ki sem jo prevedel, ker v zadnjem času odkar je knjiga izšla, pa že tudi prej pred izidom, ko sem se z nekaterimi svojimi znanci, kolegi, kolegicami pogovarjal, so mi kakšno podobno vprašanje zastavili in so rekli ja ja, veš jaz hodim zelo rad, ali pa zelo rada, ampak tek, no ja to pa ni za mene. In sem jim samo rekel, glej jaz ti lahko dokažem, da si sposobna, sposoben, samo moraš pa začeti, ampak postopoma. Ne zdaj kupiti superg in iti tečt eno uro.

BENČIČ: Pa dres v ustrezni barvi, da lepo izgleda.

JURIČ: Ampak začni postopoma. In zdaj že imam, mislim da dva, tri take primerke, ...

BENČIČ: Ki si jih uspel prepričati.

JURIČ: Točno tako. Tako da mislim, da bi bilo tudi za tebe.

BENČIČ: Je pa dobro, da je družba, a ne. Družba je pa verjetno pomembno, mogoče je lažje, če imaš družbo.

JURIČ: Odvisno. Jaz sem glede tega volk samotar, najraje tečem sam, so pa seveda ljudje, kot je recimo moja žena, pa verjetno je to sploh ženski pojav.

BENČIČ: Ki rabijo družbo.

JURIČ: Ki rabijo družbo, še nekoga zraven, da predelajo vmes, morda v pogovoru tiste stvari, ki sem jih prej omenjal.

BENČIČ: Se da teči in klepetati?

JURIČ: Je dokazano, da je to možno ja.

BENČIČ: Se pravi, če je to dokazano, potem je to morda argument, ki bi mene prepričal.

JURIČ: Glede na to, da te že kar nekaj časa poznam mislim, da precej močan argument.

BENČIČ: Igor, novinarstvo ni samo služba, je resnično način življenja. Malo smo deformirani ljudje v teh poklicih, pa s tem ne mislim nujno negativno. Nekako se mi zdi, ne znamo izklopiti, vedno opazujemo, tudi preverjamo, to da smo radovedni se mi zdi, da je predpogoj za ta poklic. Ti si si izbral zelo lep študij, geografijo in nemški jezik in vendar si bil dovolj nor, da si pristal v novinarstvu in to na televiziji, čeprav si imel tudi radijsko izkušnjo, bil zaposlen na radiu, še pred Berlinom ne.

JURIČ: Ja v bistvu sem zdaj nekje na pol-pol, pol je bilo radijske kariere, pol je pa zdaj televizijske, ker radijski človek sem bil vse do vrnitve iz Berlina v letu 2001. Ta poklic me je v bistvu srečal ponesreči. Jaz nisem imel namena se podati v novinarske vode in je bil to en velik splet okoliščin, da sem zajadral najprej v te radijske novinarske vode kot študent, ker ritem predavanj mi je omogočal, da sem hkrati lahko honorarno delal tudi na radiu, ker sem delal v nočnem in jutranjem programu in je bilo samo pomembno, da je bila stvar zjutraj ali pa ponoči narejena, kdaj sem jo pa naredil tekom dneva pa ni bilo tako pomembno. Jaz sem imel pa med predavanji ogromne luknje, ker to niso bili urniki usklajeni, sama pa dobro veš, ko sem enkrat usedel pred mikrofona, ali pa kasneje pred kamero ...

BENČIČ: Ni poti nazaj.

JURIČ: Ja običajno ni poti nazaj. Te stvar izredno potegne in glede na mojo naravo mi je to izredno, kljub sem nekaterim morda tudi minusom mi je to še vedno izredno lep, dinamičen in zanimiv poklic, ki me nikoli do zdaj ni dolgočasil.

BENČIČ: Ti želim, da te ne biti v bodoče. Tudi želim vsem nam, ki to misel nedvomno delimo, kajti od tega koliko nas to dolgočasi ali ne je odvisno zadovoljstvo tistih, ki nas na drugi strani spremljajo, bralcev, gledalcev, poslušalcev. Igor zaključiva tale najin pogovor z zadnjim vprašanjem. Kakšen je tvoj recept za tek na dolge proge?

JURIČ: Postopnost, vztrajnost in primerna prehrana. Na prehrano človek ne sme pozabiti, je pomembna tako, da tisti, ki tečejo zato, da bi hujšali, bog obvaruj, da bi zaradi tega bistveno bistveno manj jedli.

Govorim potem, ko se razdalje res povečajo, ampak vsekakor vztrajnost je zelo pomemben faktor pri tem, da si dolgoprogaš.

BENČIČ: Kaj pa če greva n polje simboličnega recepta za tek na dolge proge v življenju?

JURIČ: Ja jaz tek na dolge proge zelo rad primerjam z življenjem. Če vzamem samo maraton, začetek je krasen, običajno v naših življenjih tudi, vmes potem pridejo krize, trpljenje, slabi trenutki, ko bi najrajši odstopil, tudi v življenju se verjetno marsikdo sreča s tem, da bi izstopil iz tega vlada, ampak jaz mislim, da se izplača vedno to krizo premagati, ker vedno jo lahko premagaš. Ko prideš do cilja si pa v nebesih. Nenazadnje ta knjiga, Velika tekaška knjiga je tudi biblija in v bibliji gredo potem na koncu, proti koncu biblije gre tudi Kristus v nebesa, tako da sreča mislim, da vedno pride na koncu, tudi v življenju, tako kot pri maratonih.

BENČIČ: Igor Jurič, hvala ti za obisk v studiu. Hvala ti za vse kar si povedal, tudi za izbor. Zdaj bomo slišali še eno od po tvojem izboru, ki pravi, da je vedno treba gledati na svetlejšo plat življenja.

JURIČ: Absolutno.

BENČIČ: V Ljubljano ne boš tekel, se boš peljal, ampak kot da bi.

JURIČ: Hvala.